

Sprawa C-123/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

1 marca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Verwaltungsgericht Minden (Niemcy)

Data postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

28 października 2022 r.

Strona skarżąca:

N.A.K.

E.A.K.

Y.A.K.

Strona przeciwna:

Republika Federalna Niemiec

[...]

**VERWALTUNGSGERICHT MINDEN (sąd administracyjny w Minden,
Niemcy)**

Postanowienie

[...]

W postępowaniu przed sądem administracyjnym

1. pani N.A.K.,
2. małoletnie dziecko E.A.K.,
3. małoletnie dziecko Y.A.K.,

skarżący nr 2 i nr 3 reprezentowani przez matkę – skarżącą nr 1,

strona skarżąca,

[...]

przeciwko

Republice Federalnej Niemiec, reprezentowanej przez Bundesministerium des Innern (federalne ministerstwo spraw wewnętrznych, Niemcy), reprezentowane przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (urząd federalny ds. migracji i uchodźców, Niemcy), [...]

stronie przeciwnej,

w przedmiocie prawa do azylu (Strefa Gazy)

w niniejszym postępowaniu: odesłania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. izba Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden),

nie przeprowadzając rozprawy, w dniu 28 października 2022 r.

[...]

[...] [skład orzekający]

wydała następujące postanowienie:

[...] [kwestie procesowe]

Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kieruje się następujące pytanie prejudycjalne:

Czy wykładni art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym złożony tam wniosek o ochronę międzynarodową podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny, jeżeli wniosek o ochronę międzynarodową złożony wcześniej w innym państwie członkowskim został przez nie prawomocnie oddalony jako bezzasadny?

Uzasadnienie:

- 1 A. Skarżący to bezpaństwowi Palestyńczycy ze Strefy Gazy. Z przedłożonych przez nich aktów urodzenia wynika, że skarżąca nr 1 urodziła się w dniu

28 stycznia 1985 r., skarżąca nr 2 – w dniu 24 grudnia 2012 r., a skarżący nr 3 – w dniu 4 stycznia 2015 r. Skarżący podają, że przyjechali do Republiki Federalnej Niemiec w dniu 11 listopada 2019 r., a w dniu 15 listopada 2019 r. złożyli wnioski o azyl. Ich formalne wnioski o azyl zostały zarejestrowane przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federalny urząd ds. migracji i uchodźców, Niemcy; zwany dalej „urzędem federalnym”) w dniu 22 listopada 2019 r.

- 2 Podczas przesłuchań skarżąca nr 1 podała, że opuściła ze swoimi dziećmi Strefę Gazy w 2018 r. i przyjechała do Niemiec między innymi przez Hiszpanię i Belgię. W Strefie Gazy miała być wraz z dziećmi prześladowana przez Hamas ze względu na działalność polityczną męża. Ponadto twierdziła, że rodzice chcieli ją zmusić, by oddała dzieci rodzinie męża i sama wróciła do domu rodzinnego. W Belgii skarżący mieli mieszkać przez około rok i złożyć wnioski o ochronę międzynarodową. Jej mąż ma już od dłuższego czasu mieszkać w Republice Federalnej Niemiec.
- 3 Mąż skarżącej nr 1 i ojciec skarżących nr 2 i nr 3 przyjechał do Republiki Federalnej Niemiec już w 2014 r. Jego wniosek o ochronę międzynarodową oddalono prawomocnie decyzją z dnia 31 marca 2017 r. pod rygorem wydalenia do Strefy Gazy.
- 4 Przeszukanie przez urząd federalny bazy Eurodac w odniesieniu do skarżącej nr 1 dało trefienia kategorii 1 dla Hiszpanii i Belgii. Wniosek o wtórne przejęcie skierowany przez urząd federalny do organów hiszpańskich został oddalony pismem z dnia 28 listopada 2019 r. Do organów belgijskich wniosku o wtórne przejęcie nie skierowano.
- 5 Organy belgijskie odpowiedziały na skierowany do nich przez urząd federalny wniosek o udzielenie informacji pismem z dnia 5 marca 2021 r., informując, że wniosek skarżącej nr 1 o ochronę międzynarodową z dnia 21 sierpnia 2018 r. – po zbadaniu podstaw żądania azylu – oddalono w dniu 5 lipca 2019 r. oraz że nie wniesiono w tej sprawie środka odwoławczego. Z dokumentów przesłanych urzędowi federalnemu przez organy belgijskie wynika, że decyzję o oddaleniu wniosku oparto między innymi na tym, że nie uwiarygodniono, iż w kraju pochodzenia skarżącej nr 1 grożą prześladowanie lub poważna krzywda. W wypadku powrotu do Strefy Gazy może ona skorzystać z pomocy Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East; zwanej dalej „UNRWA”).
- 6 Decyzją z dnia 25 maja 2021 r. urząd federalny odrzucił wnioski o azyl złożone przez skarżących jako niedopuszczalne, stwierdził, że nie istnieją podstawy stojące na przeszkodzie wydaleniu w świetle § 60 ust. 5 i 7 zdanie pierwsze Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (ustawy o pobycie, pracy i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym, Niemcy; zwanej dalej „AufenthG”), i nakazał skarżącym opuszczenie terytorium państwa pod rygorem wydalenia do Strefy

Gazy. Tytułem uzasadnienia urząd federalny podniósł zasadniczo, co następuje: Zgodnie z § 71a ust. 1 Asylgesetz (ustawy o prawie azylu, Niemcy; zwanej dalej „AsylG”) nie należy przeprowadzać kolejnej procedury azylowej. Procedura azylowa wszczęta na wniosek skarżących w Belgii zakończyła się niepowodzeniem. Nie zachodzą przesłanki wznowienia postępowania w rozumieniu § 51 ust. 1–3 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym, Niemcy; zwanej dalej „VwVfG”). Ani okoliczności faktyczne lub prawne nie uległy zmianie, ani skarżący nie przedstawili nowych dowodów.

- 7 Skarżący wnieśli skargę na tę decyzję w dniu 9 czerwca 2021 r. Tytułem uzasadnienia podnoszą zasadniczo, co następuje: Skarżącej nr 1 – jako kobiecie samotnej czy też rozwiedzionej – ma grozić w Strefie Gazy istotne niebezpieczeństwo. W szczególności przemoc wobec kobiet jest tam społecznie akceptowana, a dostęp do służby zdrowia czy pracy jest ograniczony. Niezależnie od powyższego – ze względu na niestabilne warunki panujące w Strefie Gazy – skarżący nie będą mieli możliwości, aby zapewnić sobie podstawowe utrzymanie. Jako okoliczność pogłębiającą zagrożenie należy uwzględnić to, że w Strefie Gazy nie ma pomocy dla rodzin. Nie należy też spodziewać się wystarczającego wsparcia ze strony UNRWA. Miało to nie zostać wystarczająco dogłębnie zbadane przez organy w Belgii. Niezależnie od powyższego skarżący mają nie mieć możliwości faktycznych, by wrócić do Strefy Gazy i ponownie oddać się pod ochronę UNRWA. Z tego powodu jako bezpaństwowym Palestyńczykom należy im przyznać status uchodźców zgodnie z § 3 ust. 3 AsylG i art. 1 lit. D Konwencji dotyczącej statusu uchodźców (zwanej dalej „konwencją genewską”) (tzw. ochrona ipso facto).
- 8 Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2021 r. [...] sąd odsyłający nadał skardze wniesionej na zawarty w zaskarżonej decyzji nakaz opuszczenia terytorium państwa pod rygorem wydalenia skutek zawieszający, uzasadniając to zasadniczo tym, że w świetle uwag Komisji Europejskiej (zwanej dalej „Komisją”) w przedmiocie pojęcia kolejnego wniosku w postępowaniu w sprawie C-8/20, do których Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem”) nie odniósł się bliżej w tamtym postępowaniu, istnieją poważne wątpliwości co do tego, czy § 71a AsylG jest zgodny z prawem Unii.
- 9 B. Postępowanie podlega zawieszeniu, a zgodnie z art. 267 TFUE należy skierować do Trybunału zawarte w sentencji pytanie prejudycjalne dotyczące art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. (Dz.U. L 180, s. 60, tzw. dyrektywy proceduralnej II, zwanej dalej „dyrektywą 2013/32/UE”) w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy. Przedłożone pytanie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymaga wyjaśnienia przez Trybunał.
- 10 I. Stan prawa krajowego wygląda następująco:
- 11 1. Jeżeli cudzoziemiec po bezskutecznym zakończeniu procedury azylowej w bezpiecznym kraju trzecim (§ 26a AsylG), do którego stosuje się przepisy [Unii

Europejskiej] dotyczące kompetencji w zakresie przeprowadzenia procedur azylowych, występuje z kolejnym wnioskiem o udzielenie azylu, w prawie krajowym mówi się o drugim wniosku (§ 71a ust. 1 AsylG). Rozpatrzenie drugiego wniosku odbywa się – podobnie jak rozpatrzenie kolejnego wniosku (§ 71 ust. 1 AsylG) – dwuetapowo: Pierwszy etap dotyczy kwestii tego, czy należy przeprowadzić kolejną procedurę azylową (§ 71a ust. 1 AsylG). Przesłanki, których spełnienie wymaga przeprowadzenia kolejnej procedury azylowej, wynikają – w zakresie istotnym dla niniejszej sprawy – z § 51 ust. 1 i 2 VwVfG. Jeżeli nie ma powodu, by przeprowadzić kolejną procedurę azylową, drugi wniosek należy odrzucić jako niedopuszczalny (§ 29 ust. 1 pkt 5 AsylG); w drodze odstępstwa od § 31 ust. 2 AsylG nie bada się już wówczas podniesionych przez wnioskodawcę powodów, dla których obawia się on w kraju pochodzenia prześladowania lub poważnej krzywdy, ale bada się ewentualne podstawy stojące na przeszkodzie wydaleniu w świetle prawa krajowego (§ 31 ust. 3 AsylG). Postępowanie w przedmiocie drugiego wniosku na tym się kończy – z zastrzeżeniem kontroli sądowej. Jeżeli spełniona jest natomiast przesłanka przeprowadzenia kolejnej procedury azylowej, drugi wniosek jest dopuszczalny, a właściwy organ na drugim etapie bada, czy wnioskodawcy należy przyznać ochronę międzynarodową.

- 12 Różnica między kolejnym (§ 71 ust. 1 AsylG) a drugim wnioskiem (§ 71a ust. 1 AsylG) polega na tym, że pierwsza procedura azylowa w wypadku kolejnego wniosku została przeprowadzona w Niemczech, a w wypadku drugiego wniosku – w bezpiecznym kraju trzecim.

Zobacz postanowienie o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Verwaltungsgericht Schleswig (sądu administracyjnego w Szlezwiku, Niemcy) z dnia 16 sierpnia 2021 r., 9 A 178/21, DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, pkt 20.

- 13 Cel § 71a AsylG polegają na zrównaniu drugiego wniosku z kolejnym wnioskiem, a tym samym na zrównaniu decyzji kraju trzeciego w przedmiocie prawa do azylu z taką decyzją wydaną przez urząd federalny.

Zobacz BT-Drs. 12/4450, s. 27; wyrok Bundesverwaltungsgericht (federalnego sądu administracyjnego, Niemcy) z dnia 14 grudnia 2016 r., 1 C 4.16, DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, pkt 30.

- 14 Z dotychczasowego orzecznictwa Trybunału wynika, że § 71a ust. 1 AsylG nie znajduje zastosowania, jeżeli kraj trzeci nie jest państwem członkowskim Unii Europejskiej

– zobacz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 20 maja 2021 r. (C-8/20, EU:C:2021:404, pkt 31 i nast.) (wniosek o azyl oddalony przez Norwegię) –

- 15 lub też jest on wprawdzie państwem członkowskim, ale niezwiązanym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. (Dz.U.

L 337, s. 9, tzw. dyrektywą w sprawie kwalifikowania, zwaną dalej „dyrektywą 2011/95/UE”).

Zobacz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 września 2022 r. (C-497/21, EU:C:2022:721, pkt 36 i nast.) (wniosek o azyl oddalony przez Danię).

- 16 Natomiast na pytanie o to, czy pojęcie „kolejnego wniosku” w rozumieniu art. 2 lit. q) i art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE można stosować transgranicznie w odniesieniu do procedur z różnych państw członkowskich, Trybunał wyraźnie nie udzielił dotychczas odpowiedzi.

Zobacz wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: z dnia 20 maja 2021 r. (C-8/20, EU:C:2021:404, pkt 30 i 40); z dnia 22 września 2022 r. (C-497/21, EU:C:2022:721, pkt 36 i 46).

- 17 Pytanie to nasuwa się w dwóch różnych stanach faktycznych: W pierwszym stanie faktycznym właściwy organ innego państwa członkowskiego rozpatrzył złożony tam wniosek o azyl pod względem merytorycznym i prawomocnie go oddalił. Ten stan faktyczny stanowi przedmiot niniejszego postępowania. W drugim stanie faktycznym właściwy organ innego państwa członkowskiego zdecydował, że prowadzona tam procedura azylowa podlega umorzeniu, ponieważ wnioskodawca już się nią nie interesował. Ten stan faktyczny stanowi przedmiot innego postępowania, w którym sąd odsyłający wystąpi jeszcze do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

- 18 2. Właściwe przepisy prawa krajowego mają następujące brzmienie:

19 § 26a AsylG (Bezpieczne kraje trzecie)

20 [...]

(2) Bezpiecznymi krajami trzecimi są poza państwami członkowskimi Unii Europejskiej państwa wymienione w załączniku I. [...]

21 § 29 AsylG (Wnioski niedopuszczalne)

22 (1) Wniosek o udzielenie azylu jest niedopuszczalny, jeżeli

23 [...]

24 5. W przypadku złożenia kolejnego wniosku, o którym mowa w § 71, lub drugiego wniosku, o którym mowa w § 71a, kolejnej procedury azylowej nie przeprowadza się.

25 [...]

26 § 31 AsylG (Decyzje urzędu federalnego w przedmiocie wniosków o azyl)

- 27 [...]
- 28 (2) W decyzjach o dopuszczalnych wnioskach azylowych i tych, o których mowa w § 30 ust. 5, należy wyraźnie stwierdzić, czy cudzoziemcowi zostaje przyznany status uchodźcy lub ochrona uzupełniająca i czy zostaje uznany za osobę uprawnioną do azylu [...]
- 29 (3) W sytuacjach, o których mowa w ust. 2 powyżej, i w wypadku decyzji o niedopuszczalnych wnioskach azylowych należy ustalić, czy spełnione są przesłanki określone w § 60 ust. 5 lub 7 AufenthG. [...]
- 30 § 71 AsylG (Kolejny wniosek)
- 31 (1) Jeżeli cudzoziemiec po wycofaniu lub niepodlegającym zaskarżeniu odrzuceniu wcześniejszego wniosku o udzielenie azylu ponownie występuje z wnioskiem o udzielenie azylu (kolejny wniosek), kolejną procedurę azylową przeprowadza się tylko wtedy, gdy spełnione są przesłanki określone w § 51 ust. 1–3 VwVfG; kontrola należy do urzędu federalnego. [...]
- 32 § 71a AsylG (drugi wniosek)
- 33 (1) Jeżeli cudzoziemiec po bezskutecznym zakończeniu procedury azylowej w bezpiecznym kraju trzecim (§ 26a), do którego stosuje się przepisy [Unii Europejskiej] dotyczące kompetencji w zakresie przeprowadzenia procedur azylowych lub z którym Republika Federalna Niemiec zawarła w tym względzie umowę międzynarodową, występuje z wnioskiem o udzielenie azylu na terytorium federalnym (drugi wniosek), kolejną procedurę azylową przeprowadza się tylko wtedy, gdy Republika Federalna Niemiec jest odpowiedzialna za przeprowadzenie procedury azylowej i spełnione są przesłanki określone w § 51 ust. 1–3 VwVfG, kontrola należy do urzędu federalnego”.
- 34 [...]
- 35 § 51 VwVfG (Wznowienie postępowania)
- 36 (1) Organ rozstrzyga na wniosek osoby zainteresowanej o uchyleniu lub zmianie ostatecznego aktu administracyjnego, jeżeli
- 37 1. okoliczności faktyczne lub prawne leżące u podstaw aktu administracyjnego uległy po jego wydaniu zmianie na korzyść danej osoby;
- 38 2. wyjdą na jaw nowe dowody, których uwzględnienie skutkowałoby wydaniem aktu korzystniejszego dla zainteresowanego;
- 39 3. [...]
- 40 (2) Wniosek jest dopuszczalny jedynie wtedy, kiedy zainteresowany bez rażącej winy nie był w stanie podnieść podstawy wznowienia we wcześniejszym postępowaniu, w szczególności poprzez wniesienie środka odwoławczego.

- 41 II. Zagadnienie wynikające z sentencji wymaga wyjaśnienia i jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w odniesieniu do skarżącej nr 1. W odniesieniu do skarżących nr 2 i nr 3 urząd federalny nie ustalił dotychczas, czy również złożyli oni w Belgii wnioski o azyl i czy też zostały one ew. oddalone. Będzie to musiało zostać wyjaśnione w postępowaniu krajowym.
- 42 W świetle dotychczasowych ustaleń i przebiegu postępowania spełnione są określone w § 71a ust. 1 AsylG przesłanki odrzucenia wniosku o azyl skarżącej nr 1 jako niedopuszczalnego (1.). Postawionego zagadnienia nie można też uznać za acte claire (2.). Zgodnie z powyższym na podstawie prawa krajowego należałoby oddalić skargę w zakresie dotyczącym pkt 1 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do skarżącej nr 1. Zaskarżoną decyzję należałoby natomiast uchylić w odniesieniu do skarżącej nr 1, jeżeli § 71a ust. 1 AsylG byłby niezgodny z prawem Unii, a tym samym należałoby odstąpić od jego zastosowania. W tej sytuacji urząd federalny musiałby zbadać z urzędu, czy skarżącej nr 1 należy przyznać ochronę międzynarodową.
- 43 1. Określone w § 29 ust. 1 pkt 5 wariant drugi i § 71a ust. 1 AsylG przesłanki odrzucenia wniosku o azyl skarżącej nr 1 jako niedopuszczalnego są spełnione. W innym państwie członkowskim bezskutecznie zakończono procedurę azylową, ponieważ organy belgijskie oddaliły wniosek o azyl skarżącej nr 1 decyzją z dnia 5 lipca 2019 r., a ta nie wniosła na tę decyzję żadnego środka odwoławczego. Urząd federalny, decydując się na rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego przez stronę skarżącą, skorzystał z prawa do samodzielnego rozpatrzenia wniosku (art. 17 ust. 1 rozporządzenia 604/2013); najpóźniej w tym momencie strona przeciwna stała się właściwa w przedmiocie przeprowadzenia swoich procedur azylowych.
- 44 W świetle dotychczasowych ustaleń i przebiegu postępowania przesłanki przeprowadzenia kolejnej procedury azylowej nie są spełnione. W szczególności okoliczności faktyczne i prawne nie uległy istotnej zmianie na korzyść skarżącej nr 1. W ramach wykładni § 51 ust. 1 pkt 1 VwVfG zgodnej z prawem Unii należy założyć taką zmianę, jeżeli zaistniały lub zostały przedstawione nowe elementy lub ustalenia, znacząco zwiększające prawdopodobieństwo, że skarżącej nr 1 należy przyznać ochronę międzynarodową.

Zobacz wyrok Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden) z dnia 21 czerwca 2022 r., 1 K 2351/20.A, DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris, pkt 31 i nast.; postanowienie Verwaltungsgericht Köln (sądu administracyjnego w Kolonii, Niemcy) z dnia 3 sierpnia 2022 r., 20 L 800/22.A, DE:VGK:2022:0803.20L800.22A.00, juris, pkt 18 i nast.

- 45 „Nowe” w rozumieniu art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE są nie tylko takie elementy lub ustalenia, które wystąpiły po ostatecznym zakończeniu postępowania, którego przedmiotem był wcześniejszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, lecz także takie elementy lub ustalenia, które istniały

już przed zakończeniem postępowania, lecz wnioskodawca się na nie wówczas nie powołał.

Zobacz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 września 2021 r. (C-18/20, EU:C:2021:710, pkt 44).

- 46 Nowe ustalenia i elementy należy uwzględnić jednak tylko wtedy, kiedy osoba wnioskująca o azyl bez rażącej winy nie była w stanie podnieść ich w ramach pierwszej procedury lub następującego po niej postępowania sądowego. Wynika to z wyraźnego odesłania w § 71 ust. 1 AsylG do § 51 ust. 2 VwVfG, poprzez które ustawodawca krajowy w sposób zgodny z prawem Unii skorzystał z przyznanego mu w art. 40 ust. 4 dyrektywy 2013/32/UE uznania regulacyjnego.

Zobacz postanowienie Verwaltungsgericht Düsseldorf (sądu administracyjnego w Düsseldorfie, Niemcy) z dnia 24 stycznia 2022 r., 1 L 34/22.A, DE:VGD:2022:0124.1L34.22A.00, juris, pkt 6 i nast.; wyrok Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden) z dnia 21 czerwca 2022 r., 1 K 2351/20.A, DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris, pkt 34 i nast.

- 47 Również w pozostałym zakresie § 71 ust. 1 zdanie pierwsze AsylG i § 51 ust. 2 VwVfG są zgodne z prawem Unii. Nie stoi temu na przeszkodzie to, że brzmienie § 51 ust. 2 VwVfG („rażąca wina”) różni się od brzmienia art. 40 ust. 4 dyrektywy 2013/32/UE („swoja wina”). Pierwsze z nich jest korzystniejsze dla osoby wnioskującej o azyl, wobec czego nie można mu nic zarzucić w świetle prawa Unii (art. 5 dyrektywy 2013/32/UE).

Zobacz wyroki Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden): z dnia 10 lutego 2022 r., 2 K 41/19.A, DE:VGMI:2022:0210.2K41.19A.00, juris, pkt 45 i nast.; z dnia 21 czerwca 2022 r., 1 K 2351/20.A, DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris, pkt 34 i nast.

- 48 W świetle powyższego skarżąca nr 1 nie przedstawiła nowych elementów ani ustaleń, które miałyby skutkować przeprowadzeniem kolejnej procedury azylowej. W zakresie, w jakim w uzasadnieniu wniosku o azyl odnosi się ona do okoliczności faktycznych sprzed jej wyjazdu ze Strefy Gazy, nie wiadomo, z jakich powodów bez rażącej winy nie miała możliwości, by przedstawić je w ramach przeprowadzonej w Belgii procedury azylowej lub następującego po niej postępowania sądowego. W zakresie, w jakim skarżąca nr 1 odnosi się zaś do sytuacji kobiet w Strefie Gazy, tamtejszych warunków życia, zdolności UNRWA do udzielania wsparcia miejscowej ludności oraz możliwości powrotu do Strefy Gazy, brak jest podstaw, by twierdzić, że te okoliczności faktyczne uległy w międzyczasie zmianie. Jeżeli chodzi natomiast o podniesiony rozwód skarżącej nr 1 z mężem (i ojcem skarżących nr 2 i nr 3), w świetle dotychczasowych ustaleń i przebiegu postępowania nie wiadomo, w jakim stopniu okoliczność ta istotnie

zwiększa prawdopodobieństwo, że skarżącej nr 1 należy przyznać ochronę międzynarodową.

- 49 2. Po publikacji uwag Komisji w postępowaniu w sprawie C-8/20 nie można (już) jednak uznać przedstawionego zagadnienia za *acte claire*.

Tak słusznie w postanowieniach Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen (wyższego sądu administracyjnego w Nadrenii Północnej-Westfalii, Niemcy): z dnia 9 grudnia 2021 r., 17 B 1728/21.A, DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, juris, pkt 6; z dnia 31 marca 2022 r., 1 B 375/22.A, DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, juris, pkt 7 i nast.; postanowieniu Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Dolnej Saksonii, Niemcy) z dnia 22 czerwca 2022 r., 8 MC 74/22, DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00, juris, pkt 9; inaczej w wyroku Oberverwaltungsgericht Bremen (wyższego sądu administracyjnego w Bremie, Niemcy) z dnia 3 listopada 2020 r., 1 LB 28/20, DE:OVGHB:2020:1103.1LB28.20.00, juris, pkt 45 i nast.; postanowieniu Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Dolnej Saksonii) z dnia 28 grudnia 2022 r., 11 LA 280/21, DE:OVGNI:2022:1228.11LA280.21.00, juris, pkt 53.

- 50 We wspomnianym wyżej postępowaniu Komisja zajęła stanowisko, zgodnie z którym prawo Unii stoi na przeszkodzie transgranicznemu stosowaniu koncepcji kolejnego wniosku w odniesieniu do procedur z różnych państw członkowskich. Tytułem uzasadnienia podniosła zasadniczo, że takie stosowanie tej koncepcji oznacza w pewnym stopniu wzajemne uznawanie decyzji oddalających wnioski o azyl, co nie jest co do zasady przewidziane w obecnym prawie azylowym Unii. Wiele ma przemawiać za tym, by przyjąć, iż taki krok w kierunku wzajemnego uznawania musiałby być przedmiotem wyraźnej i wystarczająco jasnej decyzji prawodawcy Unii, zwłaszcza że skutki uznania wniosku za kolejny są dla osób wnioskujących o azyl znaczące.

Zobacz pismo z dnia 20 maja 2020 r., pkt 34 i nast., pobrane z adresu: https://ec.europa.eu/dgs/legal_service/submissions/c2020-8-obs_de.pdf.

- 51 Z *acte claire* mamy do czynienia, kiedy prawidłowa wykładnia prawa Unii jest na tyle oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości co do rozstrzygnięcia postawionej kwestii.

Zobacz wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: z dnia 6 października 1982 r. (283/81, EU:1982:335, pkt 16); z dnia 6 października 2021 r. (C-561/19, EU:C:2021:799, pkt 33, 39 i nast.).

- 52 Przesłanki te nie są w niniejszej sprawie spełnione. Stanowiska Komisji w przedmiocie wykładni prawa Unii mają duże znaczenie, ponieważ jest ona „strażniczką traktatów”, do której należy między innymi również monitorowanie przestrzegania prawa Unii przez państwa członkowskie (zob. między innymi art. 258 TFUE). Argumentacja Komisji – niezależnie od tego, czy przyjmie się ją

w sprawie – nie podlega ponadto w sposób oczywisty odrzuceniu. Nie podważył jej w końcu również wywód rzecznika generalnego.

Tak jednak w postanowieniu Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Dolnej Saksonii) z dnia 28 grudnia 2022 r., 11 LA 280/21, DE:OVGNI:2022:1228.11 LA 280.21.00, juris, pkt 54.

- 53 Argumentacja ta opiera się na nieprawidłowym rozumieniu pozycji rzecznika generalnego. Analizując sprawę, zanim dokona tego Trybunał, ma on za zadanie przedstawić uzasadnioną opinię (art. 252 akapit drugi TFUE); ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie wykładni prawa Unii należy wyłącznie do Trybunału (art. 267 TFUE).
- 54 III. Sąd odsyłający zajmuje następujące stanowisko w przedmiocie postawionego zagadnienia:
- 55 W myśl opinii rzecznika generalnego Saugmandsgaarda Øe z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie C-8/20 (EU:C:2021:221) sąd odsyłający opowiada się za udzieleniem na pytanie prejudycjalne odpowiedzi, według której wykładni art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE w związku z art. 2 lit. q) tej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że **nie** stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym złożony tam wniosek o ochronę międzynarodową podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny, jeżeli wniosek o ochronę międzynarodową złożony wcześniej w innym państwie członkowskim został przez nie prawomocnie oddalony jako bezzasadny. Powyższy pogląd prawny odpowiada także w dużej mierze jednomyślnemu orzecznictwu krajowemu **przed** publikacji stanowiska Komisji Europejskiej.

Zobacz na przykład postanowienie Sächsisches Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Saksonii, Niemcy) z dnia 27 lipca 2020 r., 5 A 638/19.A, DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris, pkt 12 i nast.; postanowienie Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (wyższego sądu administracyjnego w Berlinie-Brandenburgii, Niemcy) z dnia 22 października 2018 r., OVG 12 N 70.17, DE:OVGBEBB:2018:1022.OVG12N70.17.00, juris, pkt 7; wyrok Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden) z dnia 9 grudnia 2019 r., 10 K 995/18.A, DE:VGMI:2019:1209.10K995.18A.00, juris, pkt 34 i nast.; wyrok Verwaltungsgericht Cottbus (wyższego sądu administracyjnego w Chociebużu, Niemcy) z dnia 14 maja 2020 r., 8 K 1895/18.A, DE:VGCOTTB:2020:0514.8K1895.18.A.00, juris, pkt 21; zobacz też jednak wyrok Bundesverwaltungsgericht (federalnego sądu administracyjnego) z dnia 14 grudnia 2016 r., 1 C 4.16, BVerwGE 157, 18, pkt 26 (kwestia ta pozostała nierozstrzygnięta).

- 56 Tytułem dalszego uzasadnienia odsyła się w pełnym zakresie do wywodów rzecznika generalnego Saugmandsgaarda Øe z dnia 18 marca 2021 r.

w postępowaniu w sprawie C-8/20 (pkt 49–86), a w szczególności do wyводу na temat brzmienia art. 2 lit. q) dyrektywy 2013/32/UE (pkt 75) oraz wyvodu na temat przeciwdziałania migracji wtórnej (pkt 77 i nast.). Tytułem uzupełnienia sąd odsyłający zwraca uwagę, że art. 40 ust. 1 dyrektywy 2013/32/UE nie prowadzi do innego wniosku. Użyte tam pojęcie „kolejnego wniosku”, które zakłada, że „w tym samym państwie członkowskim” przedstawia się dalsze informacje lub składa kolejny wniosek, zawiera – w oparciu o definicję pojęcia „kolejnego wniosku” określoną w art. 2 lit. q) dyrektywy 2013/32/UE, jak i w art. 41 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2013/32/UE – przepis szczególny odnoszący się do podgrupy kolejnych wniosków, a mianowicie takich, które składa się w tym samym państwie członkowskim.

Zobacz postanowienie Sächsisches Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Saksonii) z dnia 27 lipca 2020 r., 5 A 638/19.A, DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris, pkt 18 i nast.; postanowienie Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden) z dnia 31 lipca 2017 r., 10 L 109/17.A, DE:VGMI:2017:0731.10L109.17A.00, juris, pkt 22 i nast.

- 57 Ponadto należy wskazać, że w odniesieniu do art. 25 dyrektywy Rady 2005/85/UE z dnia 1 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 326, s. 13, tzw. dyrektywy proceduralnej I, zwanej dalej „dyrektywą 2005/85/UE”) Trybunał zakładał już transgraniczne stosowanie koncepcji kolejnego wniosku w odniesieniu do procedur z różnych państw członkowskich.

Zobacz wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 czerwca 2013 r. (C-648/11, EU:C: 2013:367, pkt 63 i nast.).

- 58 Jest tam napisane, co następuje (wyróżnienia sądu odsyłającego):

„63. Ponadto taka wykładnia nie skutkuje tym, że pozbawiony opieki małoletni, którego wniosek został **oddalony** w pierwszym państwie członkowskim **z przyczyn materialnych**, może następnie zażądać rozpatrzenia swojego wniosku o azyl w innym państwie członkowskim.

64. Z art. 25 dyrektywy 2005/85 wynika bowiem, że oprócz przypadków, w których wniosek nie jest rozpatrywany zgodnie z rozporządzeniem nr 343/2003, państwa członkowskie nie muszą rozpatrywać, czy wnioskodawca spełnia warunki przyznania statusu uchodźcy, jeśli wniosek zostaje uznany za niedopuszczalny ze względu w szczególności na to, iż osoba ubiegająca się o azyl złożyła identyczny wniosek po **otrzymaniu decyzji ostatecznej**”.

- 59 Wywód ten odnosi się do art. 25 ust. 2 lit. f) dyrektywy 2005/85/UE, który został zastąpiony przez art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE.

- 60 W końcu należy odesłać jeszcze do oceny rzecznika generalnego Y. Bota, zgodnie z którą „państwa członkowskie zgadzają się [...] uznawać decyzje azyłowe

wydane przez inne państwa członkowskie w sytuacji, gdy są to decyzje odmowne”.

Zobacz opinię z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie C-213/17, EU:C:2018:434, pkt 107.

- 61 Z powyższego wyводу wynika, że postulowana przez Komisję zmiana prawa wtórnego w przedmiocie azylu
- zobacz art. 42 ust. 1 wniosku dotyczącego rozporządzenia ustanawiającego wspólną procedurę ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylającego dyrektywę 2013/32/UE [KOM(2016)467 final] z dnia 13 lipca 2016 r. –
- 62 służy jedynie jako wyjaśnienie. Transgraniczne stosowanie koncepcji kolejnego wniosku w odniesieniu do procedur z różnych państw członkowskich jest dopuszczalne już na gruncie aktualnie obowiązującego prawa Unii.
- 63 IV. Zakładając, że w niniejszym postępowaniu nie są spełnione ani określone w art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości przesłanki rozstrzygnięcia w formie postanowienia, ani określone w art. 105 regulaminu przesłanki przeprowadzenia postępowania w trybie przyśpieszonym, sąd odsyłający proponuje, by prezes Trybunału nakazał rozpoznanie niniejszej sprawy w pierwszej kolejności zgodnie z art. 53 § 3 regulaminu. Ponadto wnosi się do Trybunału o zbadanie możliwości pominięcia poszczególnych etapów postępowania, w tym w szczególności rozprawy (art. 76 § 2 regulaminu) oraz przedstawienia opinii przez rzecznika generalnego (art. 20 akapit piąty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).
- 64 W ocenie sądu odsyłającego występują szczególne okoliczności, które uzasadniają rozpoznanie sprawy w pierwszej kolejności: Skierowane pytanie prejudycjalne dotyczy zasadniczego zagadnienia związanego ze wspólnym europejskim systemem azylowym, a mianowicie transgranicznego stosowania koncepcji kolejnego wniosku w odniesieniu do procedur z różnych państw członkowskich, a tym samym pośrednio wzajemnego uznawania (odmownych) decyzji innych państw członkowskich w przedmiocie wniosków o azyl. Postawione zagadnienie dotyczy – przynajmniej w Niemczech – istotnej liczby postępowań azylowych. W 2020 r. odrzucono w Niemczech jako niedopuszczalne 4110 drugich wniosków, a w 2021 r. – 3166.
- 65 Ponadto należy wziąć pod uwagę, że wiele sądów niemieckich po publikacji stanowiska Komisji w drugiej połowie 2020 r. w postępowaniach, w których urząd federalny odrzucił wniosek o azyl jako niedopuszczalny na podstawie § 29 ust. 1 pkt 5 wariant drugi i § 71a ust. 1 AsylG, wydało postanowienia o nadaniu skargom skutku zawieszającego i zawieszeniu postępowań do chwili wydania rozstrzygnięcia przez Trybunał.

Zobacz na przykład postanowienia Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen (wyższego sądu administracyjnego w Nadrenii Północnej-Westfalii): z dnia 9 grudnia 2021 r., 17 B 1728/21.A, DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00; z dnia 31 marca 2022 r., 1 B 375/22.A, DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00; z dnia 10 stycznia 2023 r., 19 B 1030/ 22.A, DE:OVGNRW:2023:0110.19B1030.22A.00; postanowienie Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (wyższego sądu administracyjnego w Dolnej Saksonii) z dnia 22 czerwca 2022 r., 8 MC 74/22, DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00; postanowienie Verwaltungsgericht Minden (sądu administracyjnego w Minden) z dnia 31 sierpnia 2021 r., 1 L 547/21. A, DE:VGMI:2021:0831.1L547.21A.00; postanowienie Verwaltungsgericht Wiesbaden (sądu administracyjnego w Wiesbaden, Niemcy) z dnia 16 marca 2022 r., 1L 226/22.W1A, DE:VGWIESB:2022:0316.1L226.22.W1A.00.

- 66 Ponieważ – jak już wskazano – zarówno w sprawie C-8/20, jak i w sprawie C-497/21 Trybunał pozostawił zadane pytanie bez odpowiedzi, owo tak ważne dla krajowej praktyki azyłowej zagadnienie pozostaje nierozstrzygnięte od ponad dwóch lat. Wciąż opóźnia to ostateczne rozstrzygnięcie wielu wniosków azyłowych. Trudno uznać to za zgodne z zasadniczym celem dyrektywy 2013/32/UE, którym jest rozstrzygnięcie wniosków o azyl w najkrótszym możliwym terminie (zob. art. 31 dyrektywy 2013/32/UE oraz motyw 18 tej dyrektywy).
- 67 Propozycja, by zbadać możliwość pominięcia poszczególnych etapów postępowania, ma następujące uzasadnienie: Skierowane pytanie prejudycjalne – jak już wskazano – było już przedmiotem postępowań w sprawach C-8/20 i C-497/21. W sprawie C-8/20 zagadnienie to podniosła Komisja w piśmie z dnia 20 maja 2020 r. (pkt 23 i nast.), a w sprawie C-497/21 zrobił to sąd odsyłający.

Zobacz postanowienie o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Verwaltungsgericht Schleswig (sądu administracyjnego w Szlezwiku) z dnia 16 sierpnia 2021 r., 9 A 178/21, DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, pytanie pierwsze.

- 68 Rzecznik generalny – jak już wskazano – zajął już szczegółowe stanowisko w przedmiocie postawionego zagadnienia w opinii przedstawionej w postępowaniu w sprawie C-8/20 (pkt 49–86). Sąd odsyłający nie dostrzega nowych, dotychczas nieuwzględnionych aspektów tego zagadnienia. Prawdopodobnie między innymi z tego względu pominięto rozprawę oraz (ponowne) przedstawienie opinii przez rzecznika generalnego w postępowaniu w sprawie C-497/21 oraz w postępowaniu w sprawie C-364/22, w którym również nawiązano do opinii rzecznika generalnego w sprawie C-8/20.

[...] [nazwiska sędziów, którzy uczestniczyli w wydaniu orzeczenia]

[...]

[...] [formuła poświadczająca]

DOKUMENT ROBOCZY